

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania E.W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.

o odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy po zmarłym W.W.,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 19 czerwca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 30 sierpnia 2019 r., sygn. akt IV Ua [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. odstępuje od obciążania odwołującej się kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 listopada 2018 r., IV Ua [...] Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację E.W. (wnioskodawczyni), wniesionej od wyroku Sądu Rejonowego w K. z 23 sierpnia 2018 r., IV U [...], oddalającego odwołanie wnioskodawczyni od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. (organ rentowy) z 29 stycznia 2018 r., odmawiającej wnioskodawczyni prawa do odszkodowania z tytułu śmierci jej męża W.W. wskutek wypadku przy pracy w dniu 6 listopada 2017 r., z uwagi na niewystępowanie przyczyny zewnętrznej wypadku.

Wnioskodawczyni zaskarżyła powyższy wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której skarżąca dopatruje się w dokonaniu przez Sąd Okręgowy błędnej wykładni przepisu art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1773 ze zm.) w zakresie rozumienia zewnętrznej przyczyny wypadku przy pracy, jak również w niewłaściwym zastosowaniu przez ten Sąd wskazanego wyżej przepisu w ten sposób, że przyjął, iż w świetle materiału dowodowego sprawy wypadek W.W. z 6 listopada 2017 r. nie był wypadkiem przy pracy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawczyni organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W judykaturze Sądu Najwyższego, co wskazała sama wnioskodawczyni prezentowany jest pogląd, zgodnie z którym jeżeli przyczyna wypadku przy pracy miała mieszany charakter konieczne jest ustalenie, że bez czynnika zewnętrznego nie doszłoby do szkodliwego skutku (wyrok Sądu Najwyższego z 29 listopada 1990 r., II PR 52/90, PiZS nr 4/1991, s. 63). Jak zaś wynika z niekwestionowanej przez wnioskodawczynię opinii biegłego przyczynami zgonu były niesprecyzowana postać niedokrwienia serca, zator tętnicy płucnej oraz wypadek. Zmarły był narażony na występowanie czynników ryzyka rozwoju schorzeń sercowo-naczyniowych pod postacią nadciśnienia tętniczego, cukrzycy i zaburzeń gospodarki lipidowej. Biegły podkreślił także, że u zmarłego występowały samoistne schorzenia kardiologiczne, brak jest natomiast danych o zaistnieniu nadzwyczajnego zdarzenia, będącego nadmiernym obciążeniem psycho-fizycznym zmarłego.

Przy takich wnioskach opinii biegłego oraz przy braku wykazania przez wnioskodawczynię, że w dniu wypadku doszło do jakiegoś nadzwyczajnego zdarzenia związanego z pracą, które spowodowałoby nasilenie objawów schorzeń zdiagnozowanych u zmarłego lub też wywołało u niego nadmierne obciążenie psychiczne, będące przyczyną wypadku nie można uznać, że zaistniała przyczyna zewnętrzna, konieczna do przyjęcia, że zdarzenie w wyniku którego doszło do śmierci męża wnioskodawczyni było wypadkiem przy pracy. Jak bowiem wynika z judykatury Sądu Najwyższego co do zasady wykonywanie zwykłych (typowych, normalnych), choćby stresujących lub wymagających dużego wysiłku fizycznego, czynności (obowiązków) przez pracownika, nie może być uznane za zewnętrzną przyczynę wypadku przy pracy, gdyż sama praca nie może stanowić zewnętrznej przyczyny w rozumieniu definicji wypadku przy pracy, ale może nią być dopiero określona nadzwyczajna sytuacja związana z tą pracą, która staje się współdziałającą przyczyną zewnętrzną (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2015 r., I PK 162/14, LEX nr 1678949).

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.